

ikke, at Ministeren bevidst er inde paa denne Vej, men jeg siger kun, at det, der sker, vækker Formodning om, at man i Postvæsenet er inde paa denne Vej. Det er ganske forunderligt at se, at medens der stadig forlanges større og større Bevillinger til Kjøbenhavn og Kjøbstæderne for saavidt muligt at faae udført Alt, saa at de Paagældende ikke skulde komme til at savne Noget, saa forlanger man ikke blot mindre Bevillinger til Landet, ja, Ministeren modsætter sig endog den store Bevilling af 20,000 Kr. til Landpostbude, men man undlader tillige at udføre Foranstaltninger, hvortil man Mæret i Forveien har faaet Bevillinger. Jeg sigter herved til det Tilfælde, som et æret Medlem nævnte, og der er flere Tilfælde af lignende Art. Den høitærede Minister indrømmede selv, at der var Stationer, hvortil der var forlangt og givet Bevillinger i Sjov, men som ikke vare oprettede. Hvad er Grunden dertil? Ja, siger man, vi kunde ikke overkomme Besværgelsen af Arbeidet, med mindre vi faae de Bevillinger, vi forlange til forøget Kontorhold, men Regtelsen af Bevillingen til forøget Kontorhold har man bødet paa ved Cirkulære, ved at sætte Arbeidstiden ned, og skjøndt man har gjort det, opretter man ikke den Station, man selv har forlangt, og hvortil man har faaet Bevilling. Jeg tilstaaer, at der er en Løshed i Forbindelsen mellem disse to Ting, og at der kun er een Forklaring mulig, den nemlig, at Postbestyrelsen driver Politik, at den bilder sig ind, at den kan hjælpe paa Bevillingerne til Byerne ved at ramme Landet, men deri tager Postbestyrelsen fuldstændig fejl. Postbestyrelsen gjør bedst i ikke at drive Politik, men at besørge sine Forretninger paa en forsvarlig Maade i Tighed med, hvad der præsteres i Udlandet. Naar jeg nævner Postbestyrelsen, tænker jeg nærmest paa den for Østifterne og Sjælland, altsaa Landdistrikterne; paa dette Omraade er der overordentlig Meget, der savnes, man staar langt tilbage for Udlandet. Hvis der virkelig er en saadan Bevægelse for at komme ind paa at straffe, vil jeg meget anmode den høitærede Minister om at holde denne Bevægelse nede, thi den vil have til Følge, at der i Befolkningen bliver en endnu mere berettiget Misfornoelse med den Maade, hvorpaa Postbestyrelsen udenfor Kjøbenhavn er ordnet, og det vil ikke gjøre Bevillingsmyndigheden mere medgjorlig. Vi kunne tage det temmelig roligt, hvis Postbestyrelsen følger den Praxis at ville lade Forretningerne gaa tilbage, fordi man ikke kan sætte sin Villie igjennem med Hensyn til alle Bevillinger, og vi kunne ganske rolig lade Postbestyrelsen høre den Væ, der vil følge af en saadan Frem-

gangsmaade. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) omtalte Kalundborgtoget. Jeg har ikke nogen Bemyndigelse til at udtale mig paa Udvalgets Vegne, men Udvalget har gjentagne Gange Mær for Mær paalagt mig som Ordfører at anmode Ministeren om mulig at faae et tidligere Tog sat i Gang til Kalundborg. Jeg har som sagt ikke i Mær faaet nogen Bemyndigelse til at omtale dette, men jeg gjør det i Henshold til tidligere Bemyndigelser og slutter mig til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds med Hensyn til dette Punkt. Derimod er jeg ikke ganske enig med det ærede Mindretals Ordfører i hans Klager over Konduktørerne paa de sjællandske Jernbaner. Jeg tør ikke bestride, at der kan være enkelte Tilfælde, hvor Konduktørerne have vist Uhosflighed, jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem har truffet paa saadanne Tilfælde, men jeg tror, at som en almindelig Anke, en almindelig Vebredelse mod Konduktørerne paa Jernbanerne, er det ikke berettiget. Jeg tror at maatte sige, at det, jeg mest har faaet Indtryk af hos Jernbaneembedsmændene ikke blot paa Sjælland, men ogsaa i Sylland, er, at de ere langt høfligere og mere forekommende, end de f. Ex. ere i Thyssland, saa jeg tror virkelig, at det ærede Medlem noget mod sin Villie har gjort den hele Klasse Uret ved at fremhæve enkelte Tilfælde, om hvis Natur jeg ikke kan dømme, da jeg ikke kjender dem. Har der fundet noget Saadant Sted, bør det naturligtvis paatales. Vigeledes skal jeg bemærke til det ærede Medlem for Frederiksberg (C. W. Nyholm), at det jo er en Selvfølge, at Udvalget vil tage under Overveielse Spørgsmaalet om Frederiksberg Station, uden at jeg dog er i Stand til at sige Noget om, hvortil saadanne Overveielser maatte føre. Den høitærede Minister udtalte sig med Hensyn til de Spørgsmaal, som have været reiste, gjennemgaende indseende overfor de Forlangender, der ere stillede fra Udvalgets Side; saaledes opfattede jeg Ministerens Stilling. Men for at der kan komme fuldkommen Klarhed til Veie med Hensyn til disse Spørgsmaal, skal jeg udtale, at Meningen paa den ene Side ikke er den, at de bevægelige Jernbanepostkontorer, naar de faae afleveret en hel Bunk af Aviser uden nærmere Specificering over, hvor de skulle sendes hen, da skulle paatage sig at sende dem til Hver især, det er en Selvfølge. Paa den anden Side er det heller ikke Meningen, at det skal forlanges, at hver enkelt Avis skal være adresseret til sin Abonnent, for at de bevægelige Jernbane-